

BENŐ ATTILA

(Hálók)

I.

*Folyton a hálókbán hánykolódom.
Látod: nincs kilépés rég belőlük,
a hálóba hullámozza éned
könnyed áradása az időnek.*

*Háló szorít, háló szólint néven,
a hálóban hamvad belső árnyad.
Háló mögött újabb függőnyháló,
és azon túl is csak háló lebben.*

*Pillants éji fellegekre, nézzed
őket mint bolyongnak szédelegve,
és mint hull rájuk ott a magasban
kényszerzubbonyként a csillagháló.*

II.

*A tüdőd hálólégből lélegzik.
Sóhajháló. Félelemből háló.
Színbejátszó háló – szép lidércnek.
Háló benned bújkáló világnak.
Ördögháló. Képzeletnek háló.
Háló-dallamokban hálófények.*

III.

*Hálót szó köréd a társad hangja,
hálót ír köréd az ünnep, a csend,
a dicséret vagy ha szégyen érlel.*

*Háló hull reád a mozgó képről,
és a könyvekből is háló kúszik,
omlik a ficánkoló szivedre.*

*Hálót sző néked a föld az éggel,
hálót szólnak gondolatvadászok,
s benned is készül a lélekcsapda:
mint pók hálókat töprengsz magadból.*

*Háló rezzen kint, háló mozdul bent,
álomháló ringat, háló ébreszt,
mindhiába élnél tengerlétbe.
Háló mozdul kint, háló rezzen bent.
Hánykolódsz hálókban mindhalálig.*

